

JEHO POSLEDNÍ PŘÍBĚH HO MŮŽE STÁT ŽIVOT...

MICHAEL
CONNELLY

STRAŠÁK

„NIKDO NEPIŠE LEPŠÍ MODERNÍ THRILLERY!“

TIME OUT

STRAŠÁK

Michael Connelly

STRAŠÁK

sloart

Copyright © Hieronymus, Inc. 2009
Translation © Jiří Kobělka 2010, 2022
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2022

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze roku 2022
Z anglického originálu *The Scarecrow* přeložil Jiří Kobělka

Editor Jan Pavel
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-276-0478-4
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovar.cz

Jamesi Crumleymu za román
Poslední polibek, co za něco stál

1

FARMA

Carver přecházel po kontrolní místnosti a dohlížel na čelní čtyřcítku. Věže před ním byly rozestaveny v dokonale uspořádaných řadách. Tiše a příčinnivě vrněly a Carver musel navzdory všemu, co věděl, žasnout nad tím, co dokážou moderní technologie. Tolik procesů na tak malém prostoru. Tohle nebyl potok, nýbrž hluboká a dravá řeka dat proudících den co den kolem něj. Jako by vyrůstala na vysokých ocelových stoncích přímo před ním. Stačilo se natáhnout, podívat se a vybrat si. Jako by rýžoval zlato.

Tohle však bylo snazší.

Zkontroloval teplotní čidla nad hlavou. V serverovně bylo všechno perfektní. Sklopil oči k monitorům pracovních stanic před sebou. Jeho tři operátoři usilovně pracovali na aktuálním projektu. Díky Carverově dovednosti a připravenosti překazili pokus o narušení systému. Nyní přišel čas zúčtování.

Potenciální vetřelec nedokázal proniknout za zdi farmy, ale nechal na ní spoustu otisků prstů. Carver se usmíval, když přihlížel, jak jeho lidé sbírají drobečky, prostřednictvím dopravních uzlů zpětně pátrají po IP adrese a v obrovské rychlosti se propracovávají ke zdroji útoku. Zanedlouho se Carver dozví, kdo je jeho soupeřem, pro jakou firmu pracuje, co hledal a jakou výhodu se z útoku snažil získat. Carver pak proti němu podnikne odvetná opatření, která nebohého protivníka rozdrtí a zničí. Carver neprojevoval milosrdnost. Nikdy.

Nad hlavami se jim rozezněl bzučák pasti.

„Monitory,“ poručil Carver.

Tři mladí muži u pracovních stanic unisono vyfukali pár povelů, které skryly jejich práci před návštěvníky. Dvě

kontrolní místnosti se otevřely a do sálu vstoupil McGinnis s mužem v obleku. Carver ho nikdy předtím neviděl.

„Toto je naše kontrolní místnost a tamhle za sklem vidíte to, čemu říkáme ‚čelní čtyřcítka‘,“ řekl McGinnis. „Všechny naše kolokační služby se soustřeďují zde. Materiály vaší společnosti by byly uloženy převážně v tomto sále. Máme tu čtyřicet věží obsahujících téměř tisíc vyhrazených serverů. A samozřejmě máme prostor i na další. Volné místo nám nikdy nedojde.“

Muž v obleku zamyšleně přikývl.

„Já nemám strach o prostor. Zajímá nás bezpečnost.“

„Ano, a právě proto jsme zamířili sem. Chtěl jsem vám představit Wesleyho Carvera. Wesley u nás zastává řadu funkcí. Je to náš hlavní technolog a současně i šéf zajištění hrozeb a architekt datového centra. O kolokační bezpečnosti vám řekne všechno, co potřebujete vědět.“

Další divadýlko. Carver podal chlapovi v obleku ruku. McGinnis mu ho představil jako Davida Wyetha z advokátní kanceláře Mercer and Gissal ze St. Louis. Návštěvník působil dojmem člověka zatíženého na škrobené bílé košile a tvíd. Carver si na jeho kravatě všiml skvrny od grilu. Kdykoliv za nimi přijel nějaký návštěvník, vzal ho McGinnis na oběd do Rosie's Barbecue.

Carver zahájil výklad, který už znal, jako když bičem mrská – nic nevynechal a řekl všechno, co chtěl tenhle zabobaný právník slyšet. Wyeth tu byl na oddechově-poznávací cestě. Po návratu do St. Louis bude všem vykládat, jak velký na něj tahle návštěva udělala dojem. Řekne, že pokud chce firma udržet krok s měnící se technologií a dobou, pak toto je správná cesta.

A McGinnis získá další kontrakt.

Během řeči však Carver myslel na vetřelce, po kterém nyní pátrali. Hoví si někde v kybernetickém prostoru a vůbec nečeká odplatu, která se na něj řítí. Carver a jeho mladí učedníci mu vyplní osobní bankovní konta, seberou mu identitu a umístí mu do pracovního počítače fotografie mužů při pohlavním styku s osmiletými chlapci. Carver mu pak nakazí počítač replikujícím se virem. Jakmile vetřelec nedokáže virus odstranit, zavolá experta. Ten odhalí fotografie a zavolá policii.

Vetřelec pak už nebude nikoho zajímat. Strašák odstraní další hrozbu.

„Wesley?“ řekl McGinnis.

Carver se vytrhl ze zasnění. Chlap v obleku se ho na něco ptal. Carver už zapomněl, jak se vlastně jmenuje.

„Co prosím?“

„Pan Wyeth se ptal, jestli se už do kolokačního centra někdo naboural.“

McGinnis se usmíval, protože už odpověď znal.

„Ne, pane, nikdo sem nikdy nepronikl. Abych řekl pravdu, pár jedinců se už o to pokusilo. Ale všichni se setkali s neúspěchem a navíc to pro ně mělo katastrofální důsledky.“

Chlap v obleku vážně přikývl.

„Zastupujeme elitu St. Louis,“ prohlásil. „Bezpečnost našich souborů a našeho seznamu klientů je prvořadou prioritou u všeho, co děláme. Proto jsem přijel osobně.“

A taky kvůli tomu striptýzovému klubu, do kterého tě McGinnis vzal, pomyslel si Carver, ale nahlas to neřekl. Místo toho se usmál, ovšem bez jakékoliv vřelosti. Byl rád, že mu McGinnis připomněl návštěvníkovo jméno.

„Nemějte strach, pane Wyethe,“ řekl. „Na této farmě bude vaše smetánka v bezpečí.“

Wyeth úsměv opětoval.

„To jsem chtěl slyšet,“ řekl.

2

SAMETOVÁ
RAKEV

Když jsem vyšel z Kramerovy kanceláře a zamířil zpět do své kukaně, sledovaly mě všechny oči ve zpravodajském sále. Dlouhé pohledy kolegů jako by mou chůzi zpomalovaly. Výpovědi se vždycky rozdávaly v pátek a všem bylo jasné, že jsem se právě zařadil mezi ty, kteří se to *dozvěděli*. Až na to, že dnes už se tomu neříkalo výpověď. Dnes to bylo SSZ – snižování stavu zaměstnanců.

Všichni pocítovali lehkou šimravou úlevu, že se mezi oběťmi neocitli oni, a zároveň lehkou šimravou úzkost, protože věděli, že nikdo nemá vyhráno. V příštím kole mohl dostat padáka kdokoliv z nich.

Když jsem prošel pod cedulí redakce městské přílohy a zamířil do své kukaně, na nikoho jsem se nepodíval. Posadil jsem se na židli a zmizel z dohledu ostatních, jako když voják vklouzne do zákopu.

Vzápětí se mi na stole rozdrněl telefon. Na displeji jsem viděl, že mi volá kamarád Larry Bernard. Seděl jen o dvě kukaně dál, ale věděl, že kdyby za mnou přišel osobně, byl by to pro ostatní ve zpravodajském sále jasný signál, aby se shlukli kolem mě a začali mi klást očividné otázky. Reportéři nejlépe pracují ve smečkách.

Nasadil jsem si sluchátka a zvedl telefon.

„Ahoj, Jacku,“ řekl Larry.

„Ahoj, Larry,“ řekl jsem já.

„Tak co?“

„Co co?“

„Co ti Kramář chtěl?“

Zástupce šéfredaktora Richard Kramer dostal přezdívku „Kramář“ kdysi před lety, když ho jako editora více zajímala kvantita než kvalita textů, které jeho reportéři pro-

dukovali. Postupem času se objevily i další variace na jeho přijetí.

„Ty víš, co chtěl. Dal mi kopačky. Jdu od válu.“

„No to mě poser, tys dostal padáka?“

„Přesně tak. Ale pozor, dneska se tomu říká ‚nechtěné odloučení‘.“

„Jestli se musíš vypakovat hned, tak já ti pomůžu.“

„Ne, dal mi dva týdny. Končím až dvaadvacátého května.“

„Dva týdny? Proč dva týdny?“

Většina obětí SSZ si musela sbalit fidlátka okamžitě. Toto nařízení vstoupilo v platnost poté, co jeden z prvních propuštěných směl v práci zůstat až do konce mzdového období. Jeho kolegové si všimli, že během posledních dnů nosí do redakce tenisový míček. Házel si s ním, pinkal, mačkal ho. Jeho kolegové však netušili, že je to pokaždé jiný míček. A že ho jejich propuštěný kolega každý den spláchne do toalety. Trvalo zhruba týden, než se odpadní trubky se zničujícími následky ucpaly.

„Dali mi čas navíc, když budu souhlasit, že za sebe vyškolím náhradu.“

Larry chvíli mlčel, neboť zřejmě přemýšlel, jak je ponižující, když člověk musí školit vlastního nástupce. Dvoutýdenní plat však byl dvoutýdenní plat, který bych nedostal, kdybych na tuto dohodu nepřistoupil. Kromě toho jsem tím získal čas řádně se rozloučit s kolegy v redakci a také s policajty, kteří si to zasloužili. Druhá možnost, totiž odejít z redakce s lepenkovou krabicí s osobními věcmi a v doprovodu ostrahy, mi navíc připadala ještě potupnější. Byl jsem si jist, že mě šéfové budou hlídat, jestli nenosím do práce tenisové míčky, ale v tomto směru mohli být klidní. Tohle nebyl můj styl.

„A to je všechno? Nic dalšího neřekl? Dva týdny a konec?“

„Potřásl mi ploutví a řekl, že jsem hezkej chlap a že to mám zkusit v televizi.“

„No teda. Musíme se večer ožrat.“

„Já to mám rozhodně v plánu.“

„Pane jo, to je teda nespravedlivý.“

„Celý svět je nespravedlivý, Larry.“

„A kdo má přijít místo tebe? Ten šťastlivec bude mít aspoň jistotu, že ho to mine.“

„Angela Cooková.“

„Jo, to sedí. Policajti ji budou zbožňovat.“

Larry byl kamarád, ale momentálně jsem s ním o tom všem mluvit nechtěl. Potřeboval jsem přemýšlet o tom, jaké mám možnosti. Napřimil jsem se na židli a vykoukl přes horní okraj metrové přepážky své kukaně. Neviděl jsem nikoho, kdo by se na mě ještě díval. Přesunul jsem pohled k řadě prosklených kanceláří editorů. Kramer měl kamrlík až v rohu – momentálně stál za sklem a díval se do zpravodajského sálu. Když jeho pohled utkvěl na mně, rychle ho přesunul o kus dál.

„Co budeš dělat?“ zeptal se Larry.

„O tom jsem ještě nepřemýšlel, ale brzy začnu. Kam chceš zajít: do Big Wang's, nebo do Short Stopu?“

„Do Short Stopu. U Wanga jsem byl včera večer.“

„Tak zatím ahoj.“

Už jsem se chystal zavěsit, když Larry vyhrkl poslední otázku.

„Ještě něco. Neříkal, jaké jsi číslo?“

No samozřejmě. Larry chtěl vědět, jaké má po tomto posledním kole firemního krveprolévání vyhlídky na přežití.

„Když jsem k němu přišel, začal mi vykládat, jak jsem málem prolezl a jak je pro něj těžké vybírat poslední lidi. Prý jsem devětadevadesátka.“

Přede dvěma měsíci vedení oznámilo, že z redakce bude muset odejít sto zaměstnanců, aby se snížily náklady a uspokojili vydavatelští bohové. Nechal jsem Larryho chvíli přemýšlet, kdo by mohl být číslem sto, a znovu jsem se podíval na Kramerovu kancelář. Zástupce šéfredaktora byl stále za sklem.

„Takže jestli ti můžu poradit, Larry, tak moc nevykukuj. Sekyrník zrovna stojí u skla a hledá potenciální stovku.“

Ukončil jsem hovor, ale sluchátka si ponechal. Doufal jsem, že to kolegy odradí a že se kolem mě neshluknou. Nepochyboval jsem, že Larry Bernard teď začne vykládat ostatním reportérům o mém nechtěném odloučení a že mi mnozí z nich budou chtít vyjádřit účast. Já se teď však musel soustředit na dopsání krátkého článku o zatčení muže podezřelého z plánování vraždy na objednávku, kterou odhalilo oddělení loupeží a vražd losangeleské policie. Ihned

poté jsem hodlal vypadnout z redakce a zamířit do baru, kde zapiju konec své kariéry novináře pracujícího v deníku. Chlap nad čtyřicet, který se specializuje na oblast kriminality, se dnes totiž v žádných novinách upíchnout nemohl. Zvláště když na trhu existovala nepřeborná zásoba levné pracovní síly – novinářských kojenců jako Angela Cooková, které rok co rok vyplivovaly školy jako USC, Medill a Columbia. Všichni se vyznali v nejnovějších technologiích a byli ochotni pracovat téměř za hubičku. Stejně jako pomalu končily papírové noviny s tiskařskou černí, končil jsem i já. Heslem dne byl internet. Heslem dne byl počet přečtení elektronických verzí zpráv a blogů. Heslem dne byly televizní adaptace a aktualizace twitterových účtů. Zprávy se psaly *do* telefonu, místo aby si člověk telefonem objednal korekturu. Ranní noviny se dnes klidně mohly jmenovat *Co nás přes noc ještě napadlo*. Celý obsah vydání byl totiž už večer zveřejněn na webu.

V uchu mi zazvonil telefon a já si tipl, že je to moje bývalá manželka, která se už tu zprávu doslechla ve washingtonské redakci. Na displeji však stálo SAMETOVA RAKEV. Přiznávám, že jsem byl v šoku. Věděl jsem, že Larry to takhle rychle roztroubit nemohl. Přestože mi rozum velel opak, přijal jsem hovor. Na druhém konci linky se mi podle očekávání ozval Don Goodwin, samozvaný hlídač pes a kronikář vnitřních poměrů v *Los Angeles Times*.

„Zrovna jsem se to dozvěděl,“ řekl na úvod.

„Kdy?“

„Teď zrovna.“

„Jak to? Já sám to vím necelých pět minut.“

„No tak, Jacku, víš, že ti to nemůžu prozradit. Ale mám vás dobře podchycené. Před chvilkou jsi vyšel z Kramerovy kanceláře. Dostal ses na třicítku.“

„Třicítka“ byl slangový výraz pro seznam zaměstnanců, kteří se během let stali oběťmi snižování stavu. Za starých časů se tímto slovem označoval „konec článku“. I Goodwin sám kdysi na třicítce figuroval. Pracoval v *Timesech* jako editor a jeho kariéra strmě stoupala, jenže změna majitele přinesla i změnu finanční filozofie. A když Goodwin nebyl ochoten dělat více práce za méně peněz, nemilosrdně ho setnuli. Nakonec se stal jedním z prvních novinářů

propuštěných „na dohodu“. To bylo v době, kdy ještě vydavatelství nabízelo za dobrovolný odchod vysoké odstupné – předtím než mediální společnost vlastníci *Timesy* požádala o ochranu před věřiteli.

Goodwin tedy shrábl odstupné a založil si webovou stránku a blog, který monitoroval dění v redakci. Nazval ho *sametovarakev.com* jako chmurnou připomínku toho, čím tyto noviny kdysi bývaly: místem tak příjemným, že když sem člověk nastoupil, mohl tu bez nejmenších zádrhelů setrvat až do smrti. Vzhledem k neustálým změnám vlastníka a managementu, propouštění a donekonečna se snižujícím počtu zaměstnanců a rozpočtu se dnes však ze sametové rakve stávala spíše borová truhla. A Goodwin si dal za úkol zaznamenat každý krok i klopýtnutí na cestě novin ze slávy.

Jeho blog byl aktualizován téměř denně a všichni lidé v redakci ho dychtivě – a tajně – četli. Nebyl jsem si jistý, zda tyto věci zajímají i někoho mimo tlusté zdi redakce, které prý odolají i výbuchu. *Timesy* směřovaly tam, kam mířila celá novinářina, a nikoho to příliš nezajímalo. Dokonce i *New York Boží Times* pociťovaly tíseň způsobenou přesunem zpráv, inzerce a vůbec celé společnosti na internet. Věci, o nichž Goodwin psal a kvůli nimž mi nyní telefonoval, tak byly zhruba stejně důležité jako psát článek o přesouvání židliček na *Titaniku*.

Za dva týdny mě už však tyto věci nebudou zajímat. Byl jsem rozhodnut jít dál a už teď jsem přemýšlel o svém rozepsaném a lehce slabomyslném románu, který jsem měl v počítači. Hodlal jsem ho oprášit, jen co se vrátím domů. Věděl jsem, že ještě nejméně půl roku budu moci žít z úspor a že v případě potřeby můžu navzdory nedávnému sešupu cen prodat dům a žít z peněz, které mi zbudou po doplacení hypotéky. Také jsem mohl slevit ze svých nároků na auto a ušetřit peníze za benzin nákupem některé z těch hybridních plechovek, ve kterých dnes jezdilo celé město.

Ve svém vypoklonkování z redakce jsem zkrátka už nyní začal spatřovat příležitost. Každý novinář se chce stát v hloubi duše spisovatelem. Je to rozdíl mezi uměním a řemeslem. Každý, kdo píše, chce být pokládán za umělce, a já

si to nyní hodlal vyzkoušet také. Půlka románu, která mi doma ležela v počítači – jeho zápletku jsem si už ani nedokázal přesně vybavit –, byla mou vstupní investicí.

„Máš se spakovat už dneska?“ zeptal se Goodwin.

„Ne, dali mi dva týdny, pokud vyškolím svou náhradu. Souhlasil jsem.“

„Ti jsou teda šlechetní, sakra. To už člověku nenechají ani špetku důstojnosti?“

„Hele, pořád je to lepší než vypadnout už dneska s krabicí od bot. Plat za dva týdny taky není k zahození.“

„No jo, ale myslíš, že je to fér? Jak dlouho už tam děláš? Šest, sedm let? A oni ti pak dají dva týdny?“

Snažil se ze mě vypáčit rozlícený komentář. Byl jsem reportér. Věděl jsem, jak to chodí. Chtěl mít do blogu něco šťavnatého. Jenže já se na jeho vějičku nechytil. Řekl jsem mu, že pro Sametovou rakev nemám další komentář – přinejmenším do chvíle, kdy odtud natrvalo odejdu. Goodwin se s mou odpovědí nespokojil a dál se ze mě snažil vyloučit něco peprného. Vtom jsem uslyšel ve sluchátku pípnutí dalšího hovoru. Podíval jsem se na displej a spatřil pouze „xxxxx“. To mi prozradilo, že mi nevolá člověk, který zná moji linku, ale že mi hovor přepojila operátorka Lorene, kterou jsem dnes zahlédl v kóji zpravodajského sálu. Lorene věděla, že právě hovořím, a pokud od druhého volajícího nepřijala vzkaz, ale rozhodla se mi ho přesto přepojit na linku, mohlo to znamenat pouze jediné: volající ji přesvědčil, že jeho sdělení je důležité.

Přerušil jsem Goodwina.

„Poslyš, Done, nic dalšího ti k tomu neřeknu a navíc musím končit. Mám další hovor.“

Stiskl jsem tlačítko dříve, než se Goodwin potřetí pokusí přimět mě k rozhovoru o mé současné profesní situaci.

„Tady je Jack McEvoy,“ řekl jsem, jakmile jsem přijal druhý hovor.

Ticho.

„Haló, tady Jack McEvoy. Přejete si?“

Myslete si, že jsem předpojatý, ale osobu, která se mi ozvala na druhém konci linky, jsem okamžitě identifikoval jako černošku bez vzdělání.

„McEvoy? Kdy řeknete pravdu, McEvoyi?“

„Kdo volá?“

„Mluvíte lži, McEvoyi, v těch vašich novinách.“

Kéž by to byly *moje* noviny, pomyslel jsem si.

„Paní, jestli se mi chcete představit a sdělit mi, kvůli čemu voláte, tak vás vyslechnu. Jinak jsem...“

„Oni teďka říkaj, že je Muizo dospělej, ale co jsou to za nesmysly? Žádnou šlapku nezabil.“

Okamžitě jsem poznal, že je to jeden z mých obvyklých telefonátů. Lidé mi často volali, aby se zastali „neviných“. Většinou šlo o matku nebo přítelkyni, která mi musela sdělit, jak strašlivě byl můj článek pomýlený. Podobné telefonáty jsem absolvoval neustále, ale měl jsem jistotu, že tohle je jeden z posledních. Řekl jsem si, že ho vyřídím co možná nejrychleji a nejazdvoříleji.

„A kdo je to Muizo?“

„Zo. *Můj Zo*. Můj syn Alonzo. Ničím se neprovinil a krom toho není dospělej.“

Věděl jsem, že to řekne. Tihle lidi se nikdy ničím neprovinili. Nikdo vám nezavolá, aby vám sdělil, že váš článek je naprosto přesný, policie postupovala správně a jeho syn, manžel nebo přítel spáchal všechno, zač byl odsouzen. Nikdo vám nezavolá z vězení a neřekne vám, že to opravdu udělal. Všichni jsou neviní. Jediné, co jsem na telefonátu nechápal, bylo jméno. O nikom, kdo by se jmenoval Alonzo, jsem nikdy nepsal – určitě bych si to pamatoval.

„Nespletla jste si mě s někým, paní? Myslím, že jsem o žádném Alonzovi nepsal.“

„Ale určitě jo. Mám tady před sebou vaše jméno. Napsal jste, že ji nacpal do kufru, ale to je jeden velkej pitomej nesmysl.“

Konečně se mi rozsvítilo. Ta mrtvá žena v kufru minulý týden. Nakonec z toho byl jen krátký článek, protože nikdo v redakci neměl o toto téma zájem. Mladistvý drogový dealer uškrtil zákaznici a napěchoval její tělo do kufru jejího auta. Nikoho nezaujala ani skutečnost, že on byl černoch a ona běloška, protože oběť byla narkomanka. Noviny cíleně vytlačovaly tyto sociální skupiny na okraj. Jakmile začnete jezdit do jižního L. A. pro heroin či pro kokain, musíte počítat se všemi eventualitami. Od prosedivělé dámy na Spring Street se žádných sympatií nedočká-

te. A na takové materiály není v novinách dost místa. Váš život má hodnotu patnáctiřádkového článku uvnitř listu – víc nedostanete.

Uvědomil jsem si, že jsem Alonza nemohl znát jménem, protože mi ho nikdo nikdy nesdělil. Pachateli bylo šestnáct a policie nezveřejňuje jména zatčených mladistvých.

Začal jsem obracet hromádku novin na pravé straně svého stolu, až jsem našel městskou přílohu z předminulého úterý. Nalistoval jsem čtvrtou stranu a podíval se na článek. Byl tak krátký, že se pod titulek nevešlo ani moje jméno a pozice. Editor však vtěsnil údaje o mně za článek. Jinak by mi takhle ženská nevolala. Mám to ale štěstí.

„Alonzo je váš syn,“ konstatoval jsem. „A předminulou neděli byl zatčen za vraždu Denise Babbitové, je to tak?“

„Říkám vám, že jsou to pitomý žvásty.“

„Ano, ale tohle je ten článek, o kterém se bavíme, vidíte?“

„Jo – a kdy už hodláte napsat pravdu?“

„Myslíte pravdu, že váš syn je nevinný?“

„Přesně tak. Máte to úplně špatně a oni teďka říkaj, že ho budou soudit jako dospělého, i když je mu teprv šestnáct roků. Jak můžou mladýmu klukovi udělat něco takového?“

„Jak se Alonzo jmenuje příjmením?“

„Winslow.“

„Alonzo Winslow. A vy jste paní Winslowová?“

„Ne, to nejsem,“ odpověděla žena rozhořčeně. „Chcete dát mé jméno do novin ke snůšce lží?“

„Ne, paní. Jen chci vědět, s kým hovořím, nic víc.“

„Wanda Sessumsová. Ale své jméno v žádných novinách nechci. Akorát chci, abyste napsal pravdu. Když o něm jenom tak napíšete, že je to vrah, úplně mu zničíte pověst.“

Kdykoliv přišla řeč na odčiňování křivd spáchaných novinami, oháněl se slovem *pověst* skoro každý. Když jsem si však letmo přečetl svůj dva týdny starý článek, téměř jsem se zasmál.

„Napsal jsem, že ho zatkli za vraždu, paní Sessumsová. To není lež. Je to přesné konstatování faktu.“

„Zatkli ho, ale on to neudělal. Ten kluk by neublížil ani mouše.“

„Policie uvedla, že ho několikrát zatkla za prodej drog – poprvé ve dvanácti letech. To je taky lež?“

„Jo, prodává na rohu, ale to ještě neznamená, že šel a někoho zabil. Ušili na něj boudu a vy jste jim na to skočil s očima hezky zavřenýma.“

„Policie uvedla, že se k vraždě té ženy přiznal – její tělo pryč pak napěchoval do kufru auta.“

„To je sprostá lež! Nic takovýho neudělal.“

Netušil jsem, jestli žena mluví o vraždě, nebo o přiznání, ale vlastně na tom nezáleželo. Musel jsem končit. Podíval jsem se na monitor a zjistil, že mám šest nepřečtených e-mailů. Všechny mi přišly až poté, co jsem odešel z Kramerovy kanceláře. Digitální supi kroužili. Chtěl jsem tenhle telefonát ukončit a přehodit Winslowův případ i celou svou agendu na Angelu Cookovou. Ať se teď se všemi těmi potrhými, dezinformovanými a ignorantskými telefonáty potýká ona. Ať si to užije se vším všudy.

„Dobrá, paní Winslowová, už...“

„Říkala jsem, že se jmenuju Sessumsová! Vidíte, jak pořád všechno pletete?“

Dostala mě. Na chvíli jsem se odmlčel.

„Omlouvám se, paní Sessumsová. Napsal jsem si pár poznámek, podívám se na ten případ, a jestli v něm najdu něco, o čem se dá napsat, určitě se vám ozvu. Do té doby vám přeji hodně štěstí a...“

„Ne, vy to neuděláte.“

„Co neudělám?“

„Nezavoláte mně.“

„Řekl jsem, že vám zavolám, pokud...“

„Vždyť jste se mě ani nezeptal na číslo! Je vám to fuk. Jste úplně stejnej podrazáckej parchant jako všichni ostatní a můj kluk pude do vězení za něco, co neudál.“

Zavěsila. Chvíli jsem jen nehnutě seděl a přemýšlel, co o mně právě řekla, a pak jsem odhodil městskou přílohu zpátky na hromadu. Pohlédl jsem na zápisník před klávesnicí mého počítače. Nenapsal jsem si žádné poznámky a ta údajně ignorantská ženská mě dostala i v tomhle.

Opřel jsem se o židli a prohlédl si obsah své kukaně. Pracovní stůl, počítač, telefon a dvě hromádky spisů, poznámek a novin. Slovník vázaný v červené kůži, tak starý a ohmataný, že ze hřbetu úplně zmizelo slovo *Webster's*. Věnovala mi ho matka, když jsem jí oznámil, že se chci stát spisovatelem.

Tohle bylo vše, co jsem po dvaceti letech novinářiny opouštěl. A slovník byl jedinou smysluplnou věcí, kterou jsem si na konci dvoutýdenní výpovědní lhůty hodlal vzít s sebou.

„Dobrý den, Jacku.“

Vytrhl jsem se ze zasnění, zvedl hlavu a pohlédl na líbeznou tvářičku Angely Cookové. Neznal jsem ji, ale měl jsem ji přečtenou: byla to čerstvá absolventka jedné prestižní novinářské fakulty. Patřila k takzvaným mobilním novinářům – čiperným žurnalistům, kteří dokážou poslat materiál přímo z terénu prostřednictvím jakéhokoliv elektronického nosiče. Byla schopná dodat nejen text a fotografie pro webovou stránku nebo tištěná média, ale i audio a videosoubory pro rozhlasové a televizní partnery. Na tohle všechno byla vyškolená, ale současně to bylo novinářské škvorně. Pravděpodobně jí platili o pět set dolarů týdně míň než mně, takže měla z ekonomického hlediska pro vydavatelství větší hodnotu. Nikomu nevadilo, že noviny přijdou o spoustu kvalitních článků, protože Angela nemá zdroje. Nikomu nevadilo, kolikrát se nechá podfouknout a zmanipulovat policejními mazáky, kteří vycítí a využijí jakoukoliv příležitost.

Navíc bylo pravděpodobné, že se v redakci stejně příliš neohřeje. Pár let bude sbírat zkušenosti, napíše hrstku slušných článků a přesune se k větším projektům – dá se na právníččinu nebo na politiku, případně si sežene místo v televizi. Larry Bernard však měl pravdu. Angela byla krásná – měla světlé vlasy, zelené oči a plné rty. Policajti se budou moct zbláznit, až ji uvidí kroužit kolem ústředí. Neoptrvá ani týden a úplně na mě zapomenou.

„Ahoj, Angelo.“

„Pan Kramer říkal, že mám jít za váma.“

Brali to hopem. Vykopli mě sotva před patnácti minutami a už mi klepala na dveře náhrada.

„Víte co?“ řekl jsem. „Je pátek odpoledne, Angelo, a já byl právě propuštěn. Takže už dnes s ničím nezačínáme. Sejdeme se tu v pondělí ráno, dobře? Můžu si spolu zajít na kávu a já vás pak provedu po Parker Center a seznámím vás s pár lidmi. Vyhovuje vám to tak?“

„Jo, jasně. A, ehm, je mi líto, co se stalo.“